

2. Sygn. akt I C 123/20

a. **WYROK**

b. **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 1 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Dominika Czarnecka

Protokolant: sekretarz sądowy Marta Antonowicz

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2020 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 123/20

UZASADNIENIE

W dniu 18 października 2019 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego R. K. na swoją rzecz kwoty 997,07 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 4 lutego 2017 r. pozwany zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością umowę nr (...). Powód zaznaczył, że R. K. nie wywiązał się z obowiązku spłaty zobowiązania.

Powód zaznaczył, iż w dniu 12 czerwca 2019 r. umową cesji wierzytelność przysługująca (...) Sp. z o.o. względem pozwanego przeniesiona została na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Powód wskazał, że na kwotę żadaną treścią pozwu, składają się:

- kwota 858 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 8 marca 2018 r., której termin płatności określono na dzień 26 marca 2018 r.;
- kwota odsetek ustawowych 93,79 zł wynikająca z faktury nr (...), naliczanych od dnia 27 marca 2018 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu;
- kwota 40,62 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 8 lutego 2018 r., której termin płatności określono na dzień 26 lutego 2018 r.

- kwota odsetek ustawowych 4,66 zł wynikająca z faktury nr (...) naliczanych od dnia 27 lutego 2018 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Powód wskazał, iż pomimo zawiadomienia pożyczkodawcy o cesji wierzytelności i skierowanego do pozwanego wezwania do dobrowolnej spłaty zadłużenia, R. K. nie dokonał uregulowania należności.

W dniu 28 listopada 2019 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1997540/19 wydał przeciwko R. K. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany R. K. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podniósł, iż nie zawierał umowy z powodem, nadto nie wie skąd wynika kwota żądana treścią pozwu.

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2019 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie orzekł o przekazaniu sprawy Sądowi Rejonowemu w Tczewie wobec skutecznie złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Na rozprawie w dniu 17 czerwca 2020 r. pozwany podniósł, iż dokonywał spłaty rat względem pierwotnego wierzyciela, zaś powód dochodzi należności z tytułu tzw. kary umownej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 4 lutego 2017 r. R. K. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Świadczone przez (...) Sp. z o.o. usługi miały obejmować transmisję danych oraz sprzedaż towaru, tj. urządzenia telekomunikacyjnego model (...) S. (...). Zgodnie z treścią umowy opłata aktywacyjna na 1 kartę SIM wynosiła 59 zł. Umowę zawarto na 24 miesiące. W treści regulaminu świadczenia usług zawarto zapis, zgodnie z którym w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez (...)z winy abonenta przed upływem czasu oznaczonego umowy, abonent zobowiązany jest do zapłaty na rzecz (...) kary umownej. Wysokość kary umownej podlega pomniejszeniu o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

(dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 4 lutego 2017 r.– k. 19-21, regulamin świadczenia usług przez (...) Sp. z o.o.- k. 35-36v, zeznania pozwanego R. K. z dnia 17 czerwca 2020 r.- k. 71-71v- przedział czasowy 00:05:17- 00:12:42)

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 4 lutego 2017 r. wystawił w stosunku do R. K. fakturę VAT nr (...) wraz z załącznikiem stanowiącym harmonogram spłat. Wystawiona przez wierzyciela faktura dotyczyła towaru(...) S. (...), którego wartość wraz z podatkiem określono na kwotę 2.021 zł.

Harmonogram spłat wskazywał na obowiązek uiszczenia 25 rat w kwocie po 78 zł, za wyjątkiem pierwszej raty ustalonej na kwotę 149 zł. Termin comiesięcznych rat od 2-25 obejmował okres od 24 lutego 2017 r. do 24 stycznia 2019 r. Kwota pierwszej raty w wysokości 149 zł stanowiła opłatę początkową uregulowaną w dniu zawarcia umowy.

(dowód: faktura VAT nr (...) - k. 22, załącznik nr I do faktury nr (...) - k. 21v)

W dniu 11 sierpnia 2017 r. pierwotny wierzyciel skierował do pozwanego oświadczenie o rozwiązaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem natychmiastowym. Jednocześnie sprzedawca wezwał R. K. do zapłaty kwoty 1.294,34 zł w terminie 14 dni od daty wystawienia przedmiotowego pisma. Pierwotny wierzyciel zaznaczył, iż w związku z naruszeniem warunków umowy dokonał naliczenia kary umownej w kwocie 900 zł.

(dowód: oświadczenie o rozwiązaniu umowy i wezwanie do zapłaty- k. 68v)

W dniu 12 lutego 2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. skierował do R. K. fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 983,19 zł z obowiązkiem uregulowania bieżącego rachunku w wysokości 83,19 do dnia 26 lutego 2018 r. oraz kwoty niedopłaty przed wystawieniem bieżącego rachunku w wysokości 900 zł.

(dowód: faktura VAT nr (...) - k. 23-24)

W dniu 12 marca 2018 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. skierował do R. K. fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 1.768,44 zł z obowiązkiem uregulowania bieżącego rachunku w wysokości 862,63 do dnia 26 marca 2018 r. oraz kwoty niedopłaty przed wystawieniem bieżącego rachunku w wysokości 905,81 zł.

(dowód: faktura VAT nr (...) - k. 24v-25v, 69-70)

W dniu 26 marca 2018 r. R. K. skierował do pierwotnego wierzyciela pismo wskazujące na regularne uiszczanie comiesięcznych rat w kwocie 78 zł oraz braku informacji i wiedzy o obowiązku uiszczenia jakichkolwiek innych kwot poza tymi wymienionymi w harmonogramie spłat.

(dowód: pismo z dnia 26 marca 2018 r. - k. 66)

Pismem z dnia 23 kwietnia 2018 r. (...) Sp. z o.o. poinformowała R. K., że w związku z nieuregulowanymi zobowiązaniami finansowymi wobec (...), 20 lipca 2017 r. nastąpiła stała dezaktywacja nr (...), w związku z czym została rozwiązana umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz naliczona kara umowna. Jednocześnie pierwotny wierzyciel wskazał na dokonanie zakupu w ofercie ratalnej (nr umowy (...)) urządzenia (...)S. (...)” (...).

(dowód: pismo z dnia 23 kwietnia 2018 r. - k. 67, zestawienie wystawionych faktur i zarejestrowanych wpłat - k. 68)

W dniu 5 lutego 2019 r. R. K. dokonał zwrotu sprzętu (dekoder (...)) po rozwiązaniu umowy o świadczenie usług. Pismem z dnia 15 stycznia 2019 r. (...) S.A. z siedzibą w W., potwierdziło wpływ pisma pozwanego z dnia 31 grudnia 2018 r. dotyczącego rezygnacji z usług świadczonych przez (...) S.A.

(dowód: protokół zwrotu sprzętu po rozwiązaniu umowy o świadczenie usług - k. 63, pismo z dnia 15 stycznia 2019 r. - k. 64)

W dniu 12 czerwca 2019 roku pierwotny wierzyciel (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności. Treść załącznika nr 1a do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 12 czerwca 2019 r. wskazywała na sprzedaż wierzytelności m. in. w stosunku do R. K. opiewającej na kwotę 965,77 zł.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności - k. 26-29, załącznik nr 1a wykaz wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 12 czerwca 2019 r. - k. 29v, załącznik nr 1a do umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 12 czerwca 2019 r. - k. 29a-30v, załącznik nr 1b do umowy sprzedaży wierzytelności zawartej w dniu 12 czerwca 2019 r. - k. 32, załącznik nr 4-7 - k. 33-33v, oświadczenie - k. 34)

W dniu 11 lipca 2019 r. powód skierował do pozwanego zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 12 czerwca 2019 r. wraz z wezwaniem do zapłaty kwoty 970,77 zł do dnia 17 lipca 2019 r.

(dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty - k. 44-44v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, których prawdziwości nie zakwestionowała żadna ze stron, a które Sąd uznał za wiarygodne. Nadto ustalenia stanu faktycznego oparto o zeznania pozwanego, które uznano za w pełni wiarygodne, bowiem były spontaniczne, spójne, obrazowały rzeczywisty przebieg zdarzeń i pokrywały się z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na niewykazanie zasadności roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy

na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, publ. OSNC 1997 nr 6-7 poz. 76). Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania, m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie sądowi wybranych przez siebie dowodów.

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75, niepublikowanym – źródło Lexis.pl nr 318425).

W odniesieniu do początkowo podnoszonego przez pozwanego zarzutu niezawierania przez niego umowy z powodem, należy wskazać, iż powód w sposób wyczerpujący wykazał posiadanie legitymacji czynnej.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przelew wierzytelności jest umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej. Przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności, rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia (w tym zarówno całe wierzytelności, jak i ich części) – zob. szerzej J. Mojak, komentarz do art. 509 [w:] K. Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, T. 2, Warszawa 2013.

Pierwotny wierzyciel pozwanego miał prawo zbyć przysługującą mu wierzytelność na inny podmiot, co też uczynił umową z dnia 12 czerwca 2019 r.

Powód przedłożył dokumenty, z których wynika, iż nabył on od pierwotnego wierzyciela pozwanego prawo do dochodzonej w niniejszej sprawie wierzytelności. Zatem należy uznać, iż (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. skutecznie wykazał ciągłość prawną do przedmiotowej wierzytelności.

Przechodząc do rozważań prawnych dotyczących podstawy rozstrzygnięcia, wskazać należy, że w niniejszej sprawie R. K. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych uregulowaną w art. 56 ustawy Prawo telekomunikacyjne z dnia 16 lipca 2004 roku (Dz.U. Nr 171, poz. 1800). Ostatecznie pozwany nie zaprzeczał także okolicznościom ciążącego na nim obowiązku regulowania rat wynikających z harmonogramu zawartego w załączniku nr I do faktury VAT nr (...), wskazując jednocześnie, iż z powyższego zobowiązania wywiązywał się zgodnie z treścią umowy. Pozwany kwestionował natomiast zasadność naliczenia w stosunku do niego tzw. kary umownej. Powód nie wskazał zaś wprost, z czego dokładnie wynika dochodzona przez niego należność w wysokości 858 zł. Jednak załączona do pozwu faktura nr (...) wskazuje, iż kwota ta dotyczy zaległych rat za sprzęt nabyty przez pozwanego (raty 15-25). W tym miejscu należy zaznaczyć, że zarówno treść umowy jak i przedstawiona treść regulaminu, nie wskazują na obowiązek zwrotu rat po dacie wypowiedzenia umowy. W świetle zaś art. 56 ust. 3 pkt 21 w/w ustawy umowa powinna w szczególności określać m.in. wszelkie opłaty należne w chwili jej rozwiązania. Dokumenty przedstawione w aktach sprawy wskazują zaś na rozwiązanie umowy oraz dokonany przez pozwanego zwrot towaru. Co istotne, sam powód wskazał, że umowę z pozwanym rozwiązano na podstawie § 2 pkt 7 umowy ze skutkiem natychmiastowym, o czym poinformowano pozwanego pismem z 12 sierpnia 2017 r. (k. 69). Jednocześnie w piśmie tym wskazano, że łączna kwota należności pozwanego względem powoda, uwzględniająca zaległe zobowiązania, naliczoną karę umowną w wysokości 900 zł oraz rachunek bieżący wynosi 1294,34 zł (k. 68). Suma naliczonych rat za sprzęt wynosiła 546 zł i co ważne obejmowała okres do sierpnia 2017 r, zatem do rozwiązania

umowy. W sprawie zaś powód żąda rat od 15 do 25 czyli za okres od 24 marca 2018 r. do 24 stycznia 2019 r. – tj. do czasu, do którego obowiązywałaby umowa, gdyby jej nie rozwiązano. Jak już wyżej wskazano brak jest ku temu podstaw zarówno w umowie, jak i w regulaminie. Co istotne, niekonsekwentny jest powód, który szacując zobowiązanie pozwanego na chwilę rozwiązania umowy i wzywając go do zapłaty (k. 68v), rat tych nie uwzględnił (k. 68).

Jednocześnie strony są zgodne co do faktu uiszczenia przez pozwanego przynajmniej części należności. Jednakże należy zaznaczyć, iż powód nie przedstawił wyliczeń wskazujących na to, w jakiej kwocie pozwany dokonał spłaty zaległości, w jakich terminach i w jaki sposób zostało to rozliczone. Tym samym powód nie wykazał zasadności roszczenia co do jego wysokości, żądanych z odsetkami kwot: 858 zł i 40,62 zł (wynikającej, w ocenie powoda, z faktury nr (...) opiewającej na kwotę 83,19 zł). W braku powyższego Sąd nie jest w stanie zweryfikować wysokości kwoty należnej powodowi. Powód nie dokonał także precyzyjnego wskazania daty wypowiedzenia umowy, a należy mieć na uwadze, że jest to niezbędne do wyliczenia tzw. kary umownej. Wysokość kary umownej podlegała pomniejszeniu o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania (§ 15 regulaminu). Wobec braku dokładnych informacji dotyczących zarówno dat i kwot uiszczonych należności oraz daty wypowiedzenia umowy, niemożliwe staje się zweryfikowanie prawidłowości określenia wysokości kary umownej, na którą prawdopodobnie wpłaty pozwanego zaliczano, skoro powód nie żąda już należności wskazywanej w zestawieniu na k. 68, karę tę obejmującego.

Wobec powyższego Sąd na podstawie powołanych przepisów powództwo jako niezasadne oddalił.